THE CHURCH WEEKLY

Vol IX	SUNDAY 29TH MAY 1955	PRICE 2 ANNAS A COPY	NO. 21

INDIA WAITS

Eastern and Western Christians Must Come to India as Friends

By Nicolas Zernov

An Eastern Orthodox theologian is a rare visitor to India today. I had not only an opportunity to be one of them, but I enjoyed the privilege of being the first member of the RussianChurch who has ever been Principal of one of India's University Colleges.

During the Academic year of 1953-54 I took a leave of absence from my teaching in Oxford, and spent ten months in Travancore, working there with the Syrian Orthodox Church of Malabar, which has just founded its first college at Pathanamthitta.

The contrast between Oxford and a rural college in South India was striking and stimulating. The common link of Eastern Orthodoxy which united me with the majority of the staff and students allowed me to enter into close personal relations with them, and showed me the problems confronting the Indian Church from an unusual angle

Most of the visitors from the West meet the Christians in India through the channel of one of the Western confessions. I came in touch with them through the seldom-used door of Eastern Orthodoxy.

The Syrian Orthodox Church is the oldest of the Christian communities in India. It dates from the fourth century, possibly even from the first, for its members firmly believe that the Apostle Thomas was their founder. The leaders of this community impressed me greatly by their culture and intellectual achievements. Fellowship with them confronted me with the perplexing problem of the causes which have so far prevented Christianity from being anything more than the religion of the small minority in India (the Christians are only 2 per cent, of its total population and about 33 per cent, in Travancore).

The question arises why the message of the Gospel still so often falls on deaf ears in India to day. I believe the explanation of this fact has to be sought in the mental outlook of the Hindus as well as in the divided state of the Indian Christians.

A modern Hindu looks upon his religion as capable of absorbing the varied contributions from all the great religions of the world. He is not hostile to Christianity, but considers it to be only one of the ways leading to truth among many others His main concern is to preserve the unity of the Indian people under new conditions of independence and political freedom. He treats Hinduism as the only faith which can give cohesion to all those linguistic and racial groups which compose contemporary India

He regards the organised Churches, however, as a disruptive force brought from the West into his country, which splits and denationalises the Indian people

We must recognise that the Christians are responsible to some extent for this widespread conviction that they are outposts of foreign powers.

The Church came to most parts of India not only in a sectarian form, but also clad in a distinctly Western dress, giving the impression that one of the conditions of its membership was a Westernisation of its converts. On several occasions I, as an Estern Christian, had to explain to the Indians that Christianity is not confined to its Western expression, and that there is also an Eastern approach to it.

A gulf to be bridged:

I belive that one of the most urgent tasks confronting Christians in India today is to bridge the gulf which still separates those of them who represent the Eastern and Western traditions. It is time for the Church to bring its message neither in its exclusively Western nor Eastern interpretations, but as a teaching of truly universal religion.

The present separation between these two groups of Christians is so deep that they know little of each other, and are reluctant to co-operate together. Yet the doors into the Church will remain closed to many Indians as long as the Eastern and Western Christians of their country continue to suspect and criticise each other and refuse to take part in any common action.

The members of the Western denominations usually accuse the Orthodox Church of Travancore of lack of missionary zeal forgetting the special circumstances under which it had to live for many centuries in a predominantly Hindu country. In return the Orthodox treat the Westerners as aggressors and intruders who disrupt their previous unity, and compromise Christianity by associating it with foreign powers They are inclined at the same time to under-

estimate the great con ributions which Western missions bring to their country.

For a long time both sides mistrusted each other and rejoiced at each other's difficulties. The chief reason for their lack of fellowship was the contrast between their interpretations. They differ in their gifts and in their limitations. But in reality they represent two distinct and yet in many ways complementary approaches to the same religion. The one emphasises the responsibilities of the individual, the other lays stress on the community; one excels in missionary activities, the other in corporate worship; one has all the experience of Western activism and organisation, the other is deeply rooted in the Indian soil and is the only section of Christianity which is entirely Indian in its leadership, customs and outlook.

In the past the Indian Christians of these two traditions were quick to see the faults of each other, but slow to recognise their need for mutual enrichment and assistance.

Need for Collaboration:

There are signs at present that this mood is slowly changing and that an increasing number of Christians are beginning to realise the need for collaboration. Yet the obstacles standing in the way to it are many and serious The principal among them are the internal divisions among the Eastern and Western Christians both inside and outside India.

The Eastern Christians of Travancore are split into three groups; the Mar Thomas, the Jacobites, and the Orthodox, and none of them is in communion with the main body of the Eastern Orthodox outside India.

The Western Christians in India represent every known variety of their religion, starting with the Roman Catholics of divers rites and ending with Pentecostals. Salvation Army, and Jehovah's Witnesses.

This sad picture of disrupted Christendom is somewhat alleviated by vigorous efforts towards reconciliation which many leaders of the Church are making at present. Some of them have resulted in notable achievements like the formation of the Church of South India for instance. There is therefore, hope of an organic unity among considerable numbers of Indian Christians, and the following stages in this process of reintegration can be traced. The first is the one which is in operation already, and this is the amalgamation of a variety of the protestant denominations into one episcopally governed church. Though there is little evidence that the extreme fundamentalists will ever join it, the majority of other Protestants are in favour of this reunion, and it seems at least probable that an All-India Church with some form of episcopal government, accepting the supremacy of the Scriptures, will be formed in the near future.

The second stage in this process ought to be the reconciliation between the Syrian Orthodox of Malabar and the main body of the Eastern Orthodox. The first tentative steps towards this goal have been made recently, and there is reasonable hope that the object can be reached in the not too distant future.

Such a reconciliation will release the Orthodox of Malabar from their confinement to one geographical area and to one linguistic group of Malayalam-speaking people. It will provide them also with the necessary theological equipment to meet on equal terms a united, episcopally governed protestant Church of India

Their present isolation from the rest of the Orthodox makes them not only exclusive, but also liable to splits on minor issues. They are not in touch with the theological and devotional currents of the leading Orthodox Churches, and are therefore at times hesitant of mixing with the Western trained Indian theologians. Reunion with the rest of the Eastern Christians will revitalise them and make the latter a much more active force within the Christian communities of their country than they are at present

The third stage will be achieved when the Eastern Orthodox and Protestants join together and form one Church of India incorporating the best elements of Eastern and Western traditions This event can easily become a decisive turning point in the history of Christianity in that sub-continent, but it will require as a preliminary condition a good deal of spiritual growth on both sides.

The last stage in this process, which is difficult to visualize at present, and yet which might one day be also accomplished, is the reconciliation between the re-integrated Indian Church and the Roman Catholics, but in view of the present attitude of the Roman Church, this cannot be more than a pious hope for a very remote future

If this goal is reached then the Christians of India will truly be able with one heart and one mind to glorify their Triune Creator and show to the rest of the Indians

ചരിത്രപംക്തി 1.

മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ പ്രേഷകത്വവും മലങ്കരഓർത്തഡോക്സ് സഭയും

(പി. എം. പത്രോസ് മുളന്തുരുത്തി)

(ഒരു തികഞ്ഞ ചരിത്രാന്വേഷിയായ ശ്രീ പി. എം. പത്രോസ് അവർകൾ നിരവധി ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചും പല പുരാതന രേഖകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രം വായനക്കാർക്ക് വിജ്ഞാനപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു—പത്രാധിപർ)

യൂദാവംശജനായ ലോകഗുരുതൻ
പാദാരവിന്ദം സദാ
മോദാലോർത്തതി ദൂരെയിന്ത്യയി-
ലഹോ
വേദാന്തമോതീടുവാൻ
ഖേദാർണ്ണോ നിധി! നീന്തി-
വന്നൊരു സഭാ
നേതാവു 'മാർത്തോമ്മാ'നാൽ
ജാതാനന്ദമെനിക്കെഴുന്നൊരു മനഃ
ഖേദാദി നീക്കീടണം.
ശ്രീനാഥൻ മുമ്പിലെൻെറ ദുരിതം
പോകാനുണർത്തീടണം
ജ്ഞാനാം ഭോധിയിൽ ഞാൻ-
സദാപികളിയാ
ടീടാൻ തുണച്ചീടണം
താനാണെൻ പ്രിയ ദിവ്യതാത-
നതിനാ-
ലെന്നിൽ കനിഞ്ഞീടണം
ദീനാവസ്ഥകൾ മാററിയെപ്പൊഴു-
മെനിക്കാനന്ദ മേററീടണം.

പരിശുദ്ധാത്മാവാം ദൈവത്താൽ നിയന്ത്രിതരായ മശിഹാതമ്പുരാൻെറ പ്രഥമശിഷ്യസമൂഹം ദിഗന്തങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് ക്രിസ്തുസഭയെപ്പററി സുവിശേഷിച്ചു സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരേയും അവരാൽ സംസ്ഥാപിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന സഭകളെയും പററിയുള്ള സൂക്ഷ്മമായ അറിവുകൾ നമുക്കു പൊതുവെ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പൊതുവെ പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്. മശിഹാതമ്പുരാൻെറ അദ്യ ശിഷ്യഗണത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുവനായ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ മശിഹായുടെ ഗോത്രമായ യഹൂദവംശജനും എഴുപത്തിരണ്ടു അറിയിപ്പുകാരിൽ ഒരുവനായ മാർ അദായിയോടൊന്നിച്ച് ഇരട്ട പ്രസവിച്ചവനും ആയിരുന്നു.

ഈ സിദ്ധൻ ദക്ഷിണേന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ച ശേഷം പഞ്ചാബിലെത്തി സുവിശേഷിക്കയും അനന്തരം ബങ്കാൾ, ചീനം, മലാക്കാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ദ്വീപാന്തരങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കയും അവിടെയെല്ലാം സഞ്ചരിച്ചു ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം അറിയിക്കുകയും അനന്തരം ഇന്ത്യയിലേക്കുവീണ്ടുംമടങ്ങുന്ന വഴിമദ്ധ്യേ ചോഴമണ്ഡലക്കരയിൽ (Coromandel coast) വെച്ചു രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിക്കുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സിംഹഭാഗം ക്രിസ്ത്യാനികളും. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ തീരങ്ങളെയോ വിശിഷ്യ കേരളത്തെയോ ഒരിക്കലും സ്പർശിക്കപോലുമോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ന്യൂനപക്ഷക്കാരെങ്കിലും വെറോരു കൂട്ടരും വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ എത്രത്തോളം നിലയും വിലയും ഉണ്ടെന്നാണ് പരിശോധിക്കേണ്ടതു്.

തോമസ് അപ്പസ്തോലൻ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം അറിയിക്കുകയും മതസാക്ഷികയായി മരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തുവെന്ന പാരമ്പര്യത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും പ്രതിഷേധിക്കുന്നവരിൽ അഗ്രഗണ്യർ ഡാൽമൺ (Father Joseph Dhalmon S. J.) ഡബ്ളിയു. ആർ. ഫിലിപ്പു (ഇദ്ദേഹം റോയൽഏഷ്യാററിക്കു സൊസൈററി ജർണൽ എന്നൊരു പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതേപ്പററി വിസ്തരിച്ചെഴുതിയിട്ടുണ്ട്.) ബാസ്നെജ് (Basnge) ലാക്രോസ്. Lacross) ഹൌ (Hough) മാററീർ (Mateer) റെയ് (Rae) ഹെക്ക് (Heck) എന്നിവരാണ്. തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിപ്പാനായി ഇവർ അനേകതരത്തിലുള്ള യുക്തിവാദങ്ങൾ ബഹുചതുരതയോടേ പ്രയോഗിച്ചു വിസ്തൃതങ്ങളായ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇക്കൂട്ടരുടെ വിഭിന്നങ്ങളായ എതിർവാദങ്ങളെയും അഭിപ്രായഗതികളെയും മററു സകല ചരിത്രകാരന്മാരും പാടെ നിഷേധിക്കുകയുംരസകരമായി വിമർശിക്കുകയും ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (Church history of Travancore by C. H. Agur pp. 4-14)

സുപ്രസിദ്ധ ഇൻഡ്യാ ചരിത്രകാരനായ സ്മിത്തു എന്നയാൾ സെൻറു തോമസിൻെറ ഇന്ത്യൻ പ്രേഷകത്വത്തെപ്പററി മെക്കൻസി, മെഡ്ലിക്കോട്ടു, റിച്ചാർഡ്സൺ, ഫിലിപ്പു, ഡാൽമൺ, ഗാർബെ എന്നിവർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സുദീർഘങ്ങളായ ചരിത്രകൃതികളിലെ യുക്തിവാദങ്ങളെ ശരിയായി ആരാഞ്ഞ് പഠിച്ചശേഷം ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ഈ ഐതിഹ്യം ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ വാസ്തവമാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ ഗഹന

---

the example of unity and concord which befits the redeemed people, and which is still lamentably absent among them. One must not really be surprised at the slow progress of Christianity in India. On the contrary, one ought to marvel that it grows at all in spite of its divided conditions.

I left India with the conviction that the country stands at cross-roads, and important events are likely to take place there sooner than it is usually expected.

Many masters are trying to win the allegiance of the awakened people, the Christians are also among them. Their appeal is not likely, however, to stir the Indians as long as it is made by discordant voices.

Unity is the key problem of the Church in India. and it is not enough to bring together the diverse Protestant denominations. The reconciliation between the Eastern and Western traditions ought to be the main goal of Christian efforts.

The great country which holds the key to Asia awaits the hour when the Christian East and West bring their age-long disputes to an end, and come to her not as enemies, but as united members of one universal family of true believers. Only then the proper encounter between the Indian people and the Church of Christ will take place at last

—*The World Dominion.*

മായ പാണ്ഡിത്യം തികഞ്ഞ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ ബിഷപ്പു മെഡ്ലിക്കോട്ട് അതിയായ പരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പരിശ്രമം പരിപൂർണ്ണവിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. എന്നാൽ മൈലാപ്പൂരിനു് അടുക്കലോമസ്ഡായി (Masdai) രാജ്യത്തോവെച്ചു ഈ പുണ്യപുരുഷൻ മതസാക്ഷിയായി മരണം പ്രാപിച്ചെന്നു പറയുന്നതു് ചരിത്രസമ്മതമല്ലെന്നുള്ളതു സധൈര്യം പ്രതിഷേധിക്കാമെങ്കിലും അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കു സെൻറ് തോമസിനു ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ വന്നെത്താൻ വളരെ എളുപ്പമായിരുന്നെന്നുള്ള ഭാഗം സമ്മതിച്ചേതീരൂ. അതിനാൽ അപ്പസ്തോലൻ അവിടം സന്ദർശിച്ചെന്നോ ഇല്ലെന്നോ സ്ഥാപിപ്പാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. തെന്നിന്ത്യായിലെ ക്രൈസ്തവസഭ സെൻറുതോമസിനാൽ തന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു രുന്നാലും ഇല്ലെങ്കിലും ആയതു അത്യധികം പുരാതനമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു എനിക്കിപ്പോൾ സമ്മതമായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ എ. ഡി. മൂന്നാംനൂററാണ്ടുമുതൽ ആ സഭ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു പ്രബലമായി ഊഹിക്കാവുന്നതും വിചാരിക്കാവുന്നതും ആണു്. ആയതിൽ തെററില്ല. മി. റെയ് പ്രസ്തുതസഭ അവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു ക്രിസ്തുവർഷം അഞ്ചോ ആറോ നൂററാണ്ടുകളിലാണെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സംശയബുദ്ധിയുടെ ആധിക്യംകൊണ്ടാണെന്നാണു എനിക്കു തോന്നുന്നതു. കേരളത്തിലും (മലങ്കര)ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടെന്നു എ. ഡി. 535-ൽ കോസ്മസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എ. ഡി. 354-ൽ കോൺസ്റ്റൻറയിൻ (Constantine)തെയോഫിലസ്(Theophilas) എന്നൊരു മിഷ്യനറിയെ അയച്ചു. അദ്ദേഹം മലയാളക്കരയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കണ്ടുവെന്നു ബിഷപ്പു മെസ്ലിക്കോട്ടു ന്യായയുക്തം വാദിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധാർഹവുമായിരിക്കുന്നു.

എന്തെന്നാൽ മാണിക്യവാചകരെന്ന ഒരു തമിഴശൈവൻ എ. ഡി. 270-ൽ മലയാളത്തു വന്നു രണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികുടുംബങ്ങളെ വീണ്ടും ഹിന്തുമതത്തിൽ ചേത്തു എന്നു ഇന്ത്യയിൽ പ്രബലമായ ഐതിഹ്യമുണ്ടെന്നും അതിനെ അവിശ്വസിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലെന്നും സ്മിത്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഈ തമിഴശൈവൻ മൂന്നാം നൂററാണ്ടിലാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ മതിയായ തെളിവുകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു ആ നൂററാണ്ടിലും മലയാളത്തു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണു്. എതിരഭിപ്രായക്കാരിൽ ഒരാളായ ഗാർബെതോമ്മായെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം അതിൻെറ എല്ലാ രൂപങ്ങളിലും അവിശ്വസിക്കത്തക്കതാണെന്നും തെന്നിന്ത്യായിലെ ക്രിസ്തുസഭ എ. ഡി. 343-ലും 414-ലും പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായ മതപീഡയുടെ ഫലമായി അവിടെ നിന്നു ഒളിച്ചോടിപ്പോന്നവരാലോ മറേറാ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണമെന്നാണു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. ഇതു സ്മിത്തിനു് അശേഷം സമ്മതമില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ജോൺ ചാണ്ടി അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകത്തിൽ സ്മിത്തിൻേറതിനോടു മിക്കവാറും യോജിക്കുന്ന വിധത്തിൽ തോമസ് അപ്പസ്തോലൻ മലയാളത്തു വന്നിട്ടില്ലെന്നും എന്നാൽ ഇതേവരെയുള്ള തെളിവുകൾകൊണ്ടു് അതു സാധിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളുവെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായശകലങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു തോമ്മാശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ അങ്ങനേയും ഇല്ലെന്നുള്ളവർ അങ്ങിനേയും അവരവരുടെ മനോഹിതംപോലെ വിചാരിപ്പാനും വിശ്വസിപ്പാനും വിരോധം ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു ചഞ്ചലത്വമാണു്, അതു ശരിയല്ല. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കേണ്ടതാണു് അഭിപ്രായസ്ഥിരതയുള്ളവരുടെ ധർമ്മം.

എന്നാൽ വിശുദ്ധനായ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ കഴിയുന്നടത്തോളം ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്ന ചരിത്ര രേഖകൾകൊണ്ടും പാരമ്പര്യം കൊണ്ടും തെളിയിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നാണു് ഈ അവസരത്തിൽ ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് എതിരഭിപ്രായക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളേയും യുക്തിവാദങ്ങളേയും പരിഗണിക്കാതെ നമുക്കു അതിനായി പരിശ്രമിക്കാം.

ചർച്ച് വീക്ക്ലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ.	ണ.	പ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	0	0
ഒററപ്രതി	0	2	0
ഇൻഡ്യക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

നട്ടെല്ലുനിവർന്ന ജീവിതം

(എം. കെ. സ്റ്റീഫൻ, ബോംബേ)

ജീവിതം അവിചാരിതമായി ഏതും സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു പഴ്ലാപ്പൂരിയുടെ സംഗ്രഹമാണ്. നമ്മുടെ ജനനം, ശൈശവം, വളർച്ച ഇതെല്ലാം എന്തും സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിലേക്കാണ് നമ്മേ നയിക്കുന്നത്. എത്രയെത്ര അവിചാരിതമായ ആപത്തുകളെ തരണംചെയ്തായിരിക്കാം നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ നാം ജീവിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ഓരോ നിമിഷനേരത്തേ ജീവിതത്തിലും നമുക്ക് ഏതുംസംഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലയോ? ഭൂജാതം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു ശിശുവിനു ഗർഭാശയത്തിൽവച്ച് എന്തെങ്കിലും അംഗഭംഗം വന്നു എന്നു വരാം. കുട്ടികൾ കളിത്തോഴരോടുകൂടി നടക്കുമ്പോൾ അവിചാരിതമായി എന്തെങ്കിലും ആപത്തുകൾമൂലം ഏതെങ്കിലും ഒരു അവയവത്തിനു കേടു പററിഎന്നു വരാം. ഇതെല്ലാം അവധാനമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ജീവിതം ദുഃഖപരിപൂർണ്ണമായി നമുക്കു വഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഭാരമായി ഭീരുക്കൾഎണ്ണുന്നു. ഇതിനെയെല്ലാം ക്രമമായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു നട്ടെല്ലു നിവർന്നഒരു ജീവിതം ആവശ്യമാണ്. നിവർന്നുനിന്ന് എന്തുംവരട്ടെ എന്നു കരുതി ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കണം. ഉയരുവാനും വളരുവാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ജീവിതത്തിൻെറ മാനദണ്ഡം ഇതാണ്. നട്ടെല്ലു വളയാത്ത ഈ ജീവിതത്തിൻെറ പരിപൂർത്തി മററുള്ളവർക്കു വേണ്ടി നമ്മേ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിലാണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

നമ്മേ വലയംചെയ്തിരിക്കുന്ന സമുദായം എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള പ്രയാസങ്ങളിൽനിന്നും സർവ്വവിധത്തിലും ഒഴിഞ്ഞ ഒരു ശീതളച്ഛായ തേടുന്നതിനു വെമ്പൽകൊണ്ടു ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഭയത്തിൻെറ കൂടുതൽമൂലം യാതൊരുവിധത്തിലുമുള്ള പ്രയാസങ്ങളും ഇഴഞ്ഞുകയറാത്ത ഓരോ കോട്ട ഓരോ വ്യക്തിയും അവരുടെയിടയിൽ കെട്ടുന്നതിനു ശ്രമിക്കയാണ്. ഈ സ്ഥാപിതതാല്പര്യത്തിനു കേടു വരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രശ്നം അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ ധാർമ്മിക വ്യവസ്ഥകളിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചു ഭീരുത്വത്തിൽ പരിതസ്ഥിതികൾക്കു കീഴടങ്ങുന്നതായിട്ടാണ പലരേയും ജീവിതത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. ഈ ഭീരുത്വമാണ നമ്മുടെയിടയിൽ കാണുന്ന മാത്സര്യത്തിൻെറ ഉറവകൾ.

കുഷ്ഠരോഗം പിടിച്ചു വേദനകൊണ്ടു പിരളുന്ന രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു സ്വയം ജീവിതാർപ്പണം ചെയ്ത സുന്ദരനും ഉന്നത ബിരുദധാരിയുമായ ഒരു ഡോക്ടറെ എനിക്കറിയാം. അവസാനം അദ്ദേഹത്തിനും ഈ പകർച്ചവ്യാധി പിടിച്ചു. എന്താണ സ്വയ ജീവിതത്യാഗത്തിനു ഈ യുവാവിനെ മാർഗ്ഗം തെളിച്ചതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി:— "He who saves his life loses it എന്ന കർത്താവിൻെറ ഹൃദയസ്പൃക്കായ തിരുവായ്മൊഴിയാണ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ ആരംഭദശയിൽ വിശ്വാസവീരന്മാർ കാണിച്ച ധൈര്യം ഇന്ന ക്രിസ്ത്യാനിസമുദായത്തിൽനിന്നും ഓടിഒളിക്കുവാൻ എന്താണ കാരണം? വിശുദ്ധ പൗലൂസ് കാണിച്ച ധീരജീവിതത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം എൻെറ മനസ്സിൽ ഉയന്നുവരുന്നു.....ലുസ്ത്രയിൽ ആദ്യം ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിച്ചു. പിന്നീട് അന്ത്യോഖ്യയിൽനിന്നും ഇക്കോന്യയിൽ നിന്നും യഹൂദന്മാർ വന്നുകൂടി പുരുഷാരത്തെ വശത്താക്കി. വി. പൗലൂസിനെ കല്ലെറിഞ്ഞു തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി മൃതപ്രായനാക്കി കൊണ്ടുപോകുന്ന അവസരത്തിലും ആ വിശ്വാസവീരൻെറ ഹൃദയത്തിനു യാതൊരു കുലുക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തനിക്കു സംഭവിച്ചതെന്തെന്നുപോലും ചിന്തിക്കാതെ ബർന്നബാസിനോടുകൂടി ദെർബ്ബെക്കുപോയി ആ പട്ടണത്തിലും സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. വീണ്ടും തന്നെ മൃതപ്രായമാക്കിയ പട്ടണത്തിലേക്കു ശിഷ്യഗണങ്ങളുമായി മടങ്ങിവരുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിൻെറ ധീരത ആയിരം പോർക്കളത്തിൽ യുദ്ധം ജയിച്ച ഏതു ധീരഭടനേയും രോമഹർഷം കൊള്ളിക്കുന്നതാണ്. വിശ്വാസത്തിൽ നില നിൽക്കേണം, നാം അനേകം കഷ്ടങ്ങളിൽ കൂടി ദൈവരാജ്യത്തിൽ കടക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന് ഈ കഷ്ടതകളുടെ എല്ലാം ഇടയിൽ ശിഷ്യന്മാരെ പ്രബോധിപ്പിച്ചുപോന്നു. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ നട്ടെല്ലു നിവർന്ന ധീരജീവിതത്തിൻെറ ഒരു മാനദണ്ഡമാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രതിദിന ജീവിതത്തെ ഒന്ന് ആകമാനം പരിശോധിച്ചു നമ്മിലുള്ള ഭീരുത്വം ജീവിതധൈര്യമായി മാററുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലയോ? ലോക ചരിത്രത്തിൽ ഉന്നതജീവിതം വരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വ്യക്തിയിലും മികച്ചു കാണുന്ന ഏററവും വലിയ ഗുണം നട്ടെല്ലുനിവർന്ന ജീവിതധൈര്യമാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആളിക്കത്തുന്ന മാത്സര്യങ്ങൾ ഭീരുക്കൾ അവരുടെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങളിൽ കത്തി ജ്വലിപ്പിക്കുകയാണ്. എന്തു വന്നാലും നീതിക്കുവേണ്ടിനില കൊള്ളുമെന്നു പൂർണ്ണ തീരുമാനമുള്ള ഏററവുംചെറിയ കൂട്ടം ആളുകൾക്കും എത്ര വലിപ്പമുള്ള സമുദായത്തിൻെറയും കുഴപ്പങ്ങൾ തീർത്തു ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു കഴിയും. അതിനാൽ ഓരോ വ്യക്തിയും അവരെ വലയംചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞു യാതൊരുവിധത്തിലും പിന്മാറാത്തവരായി ആശാപൂർവ്വം മുമ്പോട്ടു വരികയാണെങ്കിൽ എന്താണ സാധിക്കാത്തതു്. നമ്മുടെ ധീരത നിറഞ്ഞ ജീവിത ചിന്തകൾ മരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും ധീരമായ ചിന്താശകലങ്ങളുടെ വാടാത്ത പുഷ്പഹാരമായിത്തീരട്ടെ.

	ജൂൺ	ഇടവം
ഞായർ	29	15
തിങ്കൾ	30	16
ചൊവ്വാ	31	17
ബുധൻ	1	18
വ്യാഴം	2	19
വെള്ളി	3	20
ശനി	4	21

Thought for the Week

If when a man says "I believe in God" what he really means is "I suppose there is some sort of God somewhere", it is quite unimportant whether he holds that opinion or its opposite. But the opening words of the creed do not mean that; they mean "I put my trust in God".

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

വൈദികരുടെ വരുമാനം

തുമ്പമൺ ഭദ്രാസന ഇടവകയോഗത്തിൽ വൈദികർക്കു പ്രോവിഡണ്ടു ഫണ്ടു് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പദ്ധതി അവതരിപ്പിച്ചു പാസ്സാക്കിയതായി ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടു് കണ്ടു. പട്ടക്കാരുടെ വരുമാനവും, അവരുടെ സേവനപ്രതിഫലവും ഇവിടെത്തന്നെയുള്ള ഒരു പ്രശ്നമല്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പുരോഹിതന്മാരുടെ ആദായം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പററി ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽമാസത്തിലെ "റീഡേഴ്സ് ഡയജസ്റ്റ്" എന്ന മാസികയിൽ അതിശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ലേഖനം വായിക്കുവാനിടയായി. പട്ടക്കാർക്കു പ്രോവിഡണ്ടു ഫണ്ടു് ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പററി ഭദ്രാസന യോഗത്തിൽ ചർച്ച നടന്നപ്പോൾ ഒരു പ്രശ്നം ഉദിച്ചതു് അദ്ധ്യാപക വൃത്തിയിലും മററും പ്രവേശിച്ചു ഇതര വരുമാനങ്ങളെ അശ്രയിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാരെ ഈ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു പ്രശ്നം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സാധാരണയല്ല. വല്ല കോളജ് പ്രഫസർമാരായും, തിയോളജിക്കൽ കോളജ് അദ്ധ്യാപകന്മാരായും ജോലി നോക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ അവിടെയും ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അവർ ഇടവക വരുമാനം ലഭിക്കാത്തവരാണു്. ഇവിടെ അങ്ങനെയല്ല ചിട്ടിയും ബാങ്കും നടത്തുന്ന പുരോഹിതന്മാരും അവരുടെ ഇടവക ജോലിയോ അതിൽനിന്നുള്ള വരുമാനമോ ഉപേക്ഷിക്കാറില്ല. ഇപ്പോൾ ഗവർമ്മെൻറുസർവീസിൽ പ്രവേശിച്ചു് അദ്ധ്യാപക ജോലി നിർവഹിക്കുന്ന ഇടവക പട്ടക്കാരെയും കാണാം. ഇങ്ങനെ ഇടവക വരുമാനം കൂടാതെ മററു പ്രധാന ആദായമാർഗ്ഗമുള്ളവരേയും ഇതര ജീവിതവൃത്തികളിൽ അവരുടെ സമയത്തിൻെറ സിംഹഭാഗവും ചെലവഴിക്കുന്നവരെയും പ്രോവിഡണ്ടുഫണ്ടു് പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണൊ എന്നൊരു പ്രശ്നം ഉദിച്ചു. റിവ്യൂ്. ഇടവകപ്പട്ടക്കാർ ഇതരജീവിതവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെയും, പഞ്ചായത്തു തെരഞ്ഞെടുപ്പു മുതലായ പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെയും വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ പംക്തികളിൽ ലേഖനങ്ങൾ ഞങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഫ്രാൻസിൽ റോമൻകത്തോലിക്ക പുരോഹിതന്മാർ ഫാക്ടറികളിൽ ജോലി നോക്കി അക്രൈസ്തവമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളെ സമുദ്ധരിക്കാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്ന സംഗതി ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടത്തെ പുരോഹിതന്മാർ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മിഷ്യനറി ആദർശത്തിൻെറ പ്രചോദനം ഹേതുവായിട്ടാണു് ഇടവക ജോലിക്കിതരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതെന്നു അവകാശപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. യേശുക്രിസ്തു കേസ്സിൽ വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടില്ലേ, പിന്നെ കേസു നടത്തുന്നതു് അക്രൈസ്തവമാകുന്നതെങ്ങനെ യാണെന്നു വാദിക്കുന്നതുപോലെയാണതു്. അത്യുത്തമങ്ങളായ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രചോദനങ്ങളാൽ പ്രേരിതമായി പുരോഹിതവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നവർ അപൂർവ്വമായി തികച്ചും ഭൗതികങ്ങളെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതസരണികളിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവിടെ അവരുടെ ആദ്ധ്യാൽമിക ജീവിതസൗരഭ്യം പരത്താറുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രേരണാശക്തികൾ ഒന്നും നമ്മുടെ പുരോഹിത അദ്ധ്യാപകന്മാരേയോ, പുരോഹിത ചിട്ടി ബാങ്കറന്മാരേയോ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. അതുകൊണ്ടു് ഫ്രാൻസിലെ തൊഴിലാളി പുരോഹിതന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാണു്. എന്നാൽ ഇതര ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളെ തേടിപ്പുറപ്പെടുന്ന പുരോഹിതന്മാരെപ്പററി സഹതാപപൂർവം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഭാരിച്ച കുടുംബ പ്രാരാബ്ധങ്ങളുടെ നടുക്കുനിന്നു് അവർ ക്രൈസ്തവമായ സഹനശക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെയെന്നുള്ള ഒരു അവഗണനയാണു് അവരുടെ നേർക്കു് അൽമായക്കാരും, പുരോഹിതന്മാരുടെ നേതൃത്വം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മേല്പട്ടക്കാരും ഈ സംഗതിയിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചുവരുന്നതു്. ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താസ്സു തൻെറ അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ട ഇടവകപ്പട്ടക്കാർക്കു് അവരവരുടെ ക്ഷേമത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ പണം ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടി ചിന്തിക്കയും അതു് സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു കർത്തവ്യം മറെറന്തുണ്ടെന്നാണു് ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകാറുള്ളതു്. ശിക്ഷിക്കാനും വഴക്കുപറയാനും മുടക്കാനും മാത്രമുള്ള ഒരുകൂട്ടരാണു് പട്ടക്കാർ എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് ഒരു മനോഭാവം മഹാ ഇടവകകളുടെ ആധിപത്യം വഹിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കാലം ചെയ്ത ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ സ്വാധീനശക്തിയുടെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവം പറയാം. ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നആളിനു് നേരിട്ടറിയാവുന്ന ഒരു അനുഭവമാണതു്. മുപ്പതു രൂപാ ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്ന ബിരുദധാരിയായ ഒരു മാർത്തോമ്മാ വൈദികൻ വടക്കുള്ള ഒരു മാർത്തോമ്മ ഇടവകയുടെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശമ്പളം മാർത്തോമ്മാ സുവിശേഷസംഘമാണു് വഹിക്കേണ്ടതു്. 1926ലാണെന്നു് തോന്നുന്നു, ഇതെഴുതുന്നയാൾ ആ പുരോഹിതനെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇടവകയിൽ ചെന്നു് സന്ദർശിച്ചു. അന്നു് ആ മാന്യ വൈദികൻ തൻെറ മുപ്പതു രൂപാ ശമ്പളം ലഭിച്ചിട്ടു ആറു മാസമായെന്നും എന്നാൽ രണ്ടു മൂന്നു് ആഴ്ചകൾ മുമ്പു് ആ വിവരം അറിയാമായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ തിരുമേനി തൻെറ സ്വന്തം പ്രൈവററു് പണത്തിൽനിന്നു് 150 രൂപാ ആ അച്ചനു് കൊടുത്തുവെന്നും, സുവിശേഷസംഘത്തിൽനിന്നു് ശമ്പള കുടിശ്ശിക തീർത്തു കിട്ടുമ്പോൾ മട

ക്കികൊടുത്താൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നെന്നും. അച്ചൻ ശമ്പളകാര്യം യാതൊന്നും സംസാരത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കാതെയാണ് തന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചതെന്നും സന്ദർഭവശാൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാതിരുമേനിക്ക തന്റെ അനുയായികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അത്ഭുതകരമായ സ്വാധീനശക്തി രഹസ്യമാണ് ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കിയതു്. മുൻ പറഞ്ഞ റീഡേഴ്സ് ഡയജസ്റ്റിലെ ലേഖനത്തിൽ 1947ൽആംഗ്ലിക്കൻ പട്ടക്കാരുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷപ്പ് സമാരംഭിച്ച ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പററി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവൻറി എന്ന സ്ഥലത്തെ ഡോക്ടർ നെവിൽ ഗോർട്ടൻബിഷപ്പ് തന്റെ ഇടവകയിലെ പട്ടക്കാരുടെ ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ധനശേഖരത്തിനു വീടുതോറും നടന്നു സംഭാവനകൾ ശേഖരിച്ചെന്നും, 80 ഫാക്ടറികൾക്കൂടി പ്രതിവർഷം ഒരു ലക്ഷം പവൻ കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനം അദ്ദേഹം വാങ്ങിയെന്നും ആ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1947—ൽ കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷപ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു അഭ്യർത്ഥനയിൽ പട്ടക്കാരുടെ ദയനീയമായ വരുമാനസ്ഥിതിയെപ്പററി അത്മായക്കാരുടെ മനസ്സാക്ഷി അസ്വസ്ഥമായാൽ മാത്രം പോരെന്നും, അടിയന്തിര പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ജീവിതാവശ്യത്തെപ്പററി തോന്നുന്ന ഉൽക്കണ്ഠ അതിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള പ്രസ്താവന സഭാ ജീവിത ക്ഷേമത്തെപ്പററി താൽപ്പര്യമുള്ള ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതാണ്. പട്ടക്കാർപ്രത്യേകിച്ചുവിവാഹജീവിതവും കുടുംബഭാരവും വഹിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടക്കാരുള്ള ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയിൽ അവരുടെ വരുമാനകാര്യം നാളത്തേക്കു മാററി വയ്ക്കേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമല്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വരുമാനംകൊണ്ട് അത്യാവശ്യ ചിലവുകൾ വഹിക്കാൻപോലും ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന പുരോഹിതന്മാർ കോഴിവളർത്തൽ ചെറിയകൃഷികൾ മുതലായവകൂടെയിടവകജോലിക്കു പുറമേചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്ന അവസ്ഥഅവിടുത്തെ ജനങ്ങളെതട്ടിയുണർത്തിയതിന്റെഫലമായി സഭാവ്യാപകമായതോതിൽ ആ പ്രശ്നപരിഹാരശ്രമം നടക്കുന്നു. നമ്മുടെ സഭയെ സംബന്ധിച്ചുംഇതൊരുജീവൽപ്രശ്നമാണ്. പട്ടക്കാർ ഇതരജീവിതവൃത്തികളിൽപ്രവേശിക്കുന്നതിനെനിരുത്സാഹപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ അവർക്കു ജീവിക്കാനുള്ളസൗകര്യംനൽകാതെ തരമില്ല

—o—

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the week)

ഉത്തരം ലഭിക്കാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ

(എം. ററി.)

"യോഹന്നാൻ കാരാഗൃഹത്തിൽ വെച്ച്, ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളേക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ അയച്ചു. വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ, ഞങ്ങൾ മറെറാരുവനെ കാത്തിരിക്കണമോ? എന്ന് അവർ മുഖാന്തിരം അവനോടു ചോദിച്ചു." (വി. മത്തായി 11. 2-4)

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വരവിനു വളരെ മുമ്പേതന്നെ യഹൂദജാതി മശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി അത്യാകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു. അവരുടെ ഭാവിപ്രത്യാശകളെല്ലാം വരുവാനുള്ള മശിഹായിലാണ് കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. യേശു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ പലരും താൻ മശിഹാ ആയിരിക്കും എന്ന് വിചാരിച്ചു. ചിലർ വിശ്വസിച്ചു, അനേകർ അവിശ്വസിച്ചു.യേശു വരുവാനുള്ള മിശിഹാ ആണോ എന്നുള്ള ചോദ്യം യഹൂദജാതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സർവ്വപ്രധാനമായ ഒന്നായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ യോർദ്ദാൻ നദിയിൽവെച്ച് യേശുവിനെ സ്നാനപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം "കണ്ടാലും ലോകത്തിന്റെ പാപത്തെ വഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാടു്" എന്ന് യേശുവിനേക്കുറിച്ചു പറയുകയുണ്ടായി. താൻ മശിഹാ ആണെന്നു സമ്മതിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കയായിരുന്നു യോഹന്നാൻ ചെയ്തതു്.

ഏന്നാൽ കാരാഗൃഹത്തിലെ അന്ധകാരമയമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ യോഹന്നാൻ സംശയഗ്രസ്തനായിത്തീർന്നു. തന്റെയും മററനേകരുടെയും ജീവിതത്തെ നിരർത്ഥകമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു സംശയമായിരുന്നു അതു്. യേശു വരുവാനുള്ള മിശിഹാ ആണോ, അല്ലയോ എന്നുള്ളതു്. ജീവനേക്കാളും മരണത്തേക്കാളും ഗൗരവതരമായ ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ലഭിക്കാതെ യോഹന്നാനു മുമ്പോട്ടുപോകുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നായി. അതുകൊണ്ടു കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു യോഹന്നാൻ സ്വശിഷ്യന്മാരെ യേശുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. "വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ ഞങ്ങൾ മറെറാരുവനെ കാത്തിരിക്കണമോ?" എന്നുള്ള ചോദ്യവുമായി അവർ യേശുവിനെ സമീപിച്ചു.

യോഹന്നാൻ കർത്താവിന്റെ ഉററ സ്നേഹിതനും ചാർച്ചക്കാരനുമായിരുന്നു. സംശയനിവാരണം വരുത്തി തന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ തനിക്കു സമാധാനവും പ്രത്യാശയും നൽകുവാൻ യേശു കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുമെന്നു യോഹന്നാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ യേശു യോഹന്നാന്റെ ചോദ്യത്തിനു ഖണ്ഡിതമായ യാതൊരു ഉത്തരവും നൽകിയില്ല. "കുരുടർ കാണുന്നു, മുടന്തർ നടക്കുന്നു, കുഷ്ഠരോഗികൾ ശുദ്ധരായിത്തീരുന്നു, ചെകിടർ കേൾക്കുന്നു, മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു, ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ നീങ്ങൾ കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നതു യോഹന്നാനെ ചെന്നറിയിപ്പിൻ" എന്നു മാത്രമാണ് യേശു ഉത്തരമായി പറഞ്ഞയച്ചതു്. യോഹന്നാനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊരു ഉത്തരമേ അല്ലായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം താൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളേക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടാണ് യോഹന്നാൻ ചോദ്യവുമായി ശിഷ്യന്മാരെ അയച്ചതു്. ആ കേട്ട കാര്യങ്ങൾ തന്നേ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് എന്തു വിശേഷമാണുള്ളതു്? തന്നേക്കുറിച്ച് ഇത്ര വളരെ സ്നേഹവും മതിപ്പുമുള്ള കർത്താവ് എന്തുകൊണ്ടാണ് കൂടുതൽ സഹായകരമായ ഒരു മറുപടി കൊടുക്കാഞ്ഞതു് എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

യേശു ആരാണ് എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു യോഹന്നാൻ തന്നെയാണ്. യോഹന്നാൻ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ഉത്തരം തനിക്കുവേണ്ടി യേശു നൽകുകയില്ല. യേശു സ്വന്ത ശിഷ്യന്മാരോടും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ് പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതു്. കൈസര്യാ പ്രദേശത്തു വച്ച് "ജനങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രനെ ആർ എന്നു പറയുന്നു?" എന്നു യേശു ശിഷ്യന്മാ

രോടു ചോദിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ഉത്തരം അറിഞ്ഞതിനുശേഷം "നിങ്ങൾ എന്നെ ആർ എന്നു പറയുന്നു?" എന്നു വീണ്ടും എടുത്തുചോദിച്ചു. ശിഷ്യന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും വേണ്ടി പത്രോസ് ഉത്തരംപറഞ്ഞു. കർത്താവു സംതൃപ്തനായി. ഈ ഉത്തരം അവരിൽനിന്നു തന്നേ വരുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ എല്ലാ സഹായവും താൻ അവർക്കു നൽകി. താൻ മശിഹായാണെന്നു താൻ തന്നേ പറഞ്ഞില്ല. തന്നെ കാണുകയും അറിയുകയും തന്റെ ജീവിതത്തേയും പ്രവൃത്തികളേയും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടു താൻ ആരാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള ചുമതല അവരുടേതായിരുന്നു. ആ ചുമതല അവർക്കുവേണ്ടി താൻ തന്നേ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അതവർക്കു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്നു താൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു.

ജീവിതത്തിൽപല പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അവഗാഢമായി ചിന്തിക്കുകയും മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രായോഗിക പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം ലഭിക്കയുള്ളു. അതിനുള്ള ക്ഷമയും താല്പര്യവും പലർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ചില കുറുക്കുവഴികൾ പ്രയോഗിച്ചു കാര്യം സാധിക്കാൻ നമ്മിൽ പലരും ശ്രമിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം നമുക്കു ചില പ്രത്യേക അടയാളങ്ങൾമൂലം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു നാം കാത്തിരിക്കമാത്രം ചെയ്യും. എന്നാൽ ദൈവം പ്രത്യേകമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തു നാം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ഉത്തരം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അങ്ങനെവെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നാൽ തന്നെയും ആ ഉത്തരം നാം സ്വീകരിക്കുകയോ അതുകൊണ്ടു നമുക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയോ ചെയ്യുകയില്ല.

ദൈവത്തേയും നിത്യജീവനേയുംകുറിച്ചു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്ന അനേകം കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ കണ്മുമ്പിൽ ദൈവം വച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകവും മനുഷ്യജീവിതവും ചരിത്രസംഭവങ്ങളും ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും തുറന്ന പുസ്തകങ്ങളായി നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. അവയുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻആവശ്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും ആത്മീയ കഴിവുകളും നമുക്കു ദൈവം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഉപയോഗിച്ചു ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളുടെ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള ധാർമ്മിക ചുമതല നാം നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ദൈവം ഇടപെട്ടു നമ്മേ സഹായിക്കയില്ല. ഈ വലിയ പാഠമാണു യോഹന്നാൻ സ്നാപകനു കർത്താവു കൊടുത്ത മറുപടിയിൽനിന്നു നാം പഠിക്കുവാനുള്ളതു്. ധാർമ്മിക താല്പര്യവും ചുമതലാബോധവും ഇല്ലാത്തവരാണു് അടയാളങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അങ്ങനെ അടയാളങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട യഹൂദന്മാരോടു കർത്താവു മൗനംദീക്ഷിക്കയാണു ചെയ്തതു്. നമ്മുടെയും ചില പ്രാർത്ഥനകൾക്കുത്തരം ലഭിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം ഇതല്ലയോ എന്നു നാം ചിന്തിക്കണം. കർത്താവിന്റെ മഹത്വം കണ്ടു തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ ആവശ്യമായതെല്ലാം നമുക്കു മുമ്പിലുണ്ടു്. നമുക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു നമ്മുടെ അനാസ്ഥയും സ്വാർത്ഥതയും കൊണ്ടായിരിക്കാം. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു പരിശ്രമിച്ചാൽ സൗഭാഗ്യകരമായ വിശ്വാസത്തിൽ അനുദിനം വളരുവാൻ നമുക്കും കഴിയും.

സൗത്ത് കാനറായിലെ ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളികൾ

(ഫാദർ. പി. കെ. സ്കറിയ സൗത്ത് കാനറാ)

സൗത്ത്കാനറാ: ഉഡുപ്പി, കുന്ദപ്പൂർ താലൂക്കിലുള്ള കൊങ്ങിണിഭാഷക്കാരുടെ ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകകളെയല്ല പ്രത്യുത കുടിയേററക്കാരായ മലയാള ഭാഷക്കാരുടെ ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകകളെ അത്രേ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

1950, 51, 52, എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ തിരുക്കൊച്ചിയിൽ നിന്നു് സാധുക്കളായ കർഷകർ പുത്തൂർ, ബെൽത്തങ്ങാടി എന്നീ താലൂക്കുകളിലുള്ള റെവന്യൂ വനങ്ങളിൽ കുടിയേറി താമസമായി. അന്നത്തെ സൗത്ത് കാനറാ കളക്ടർ ഈ കുടിയേററത്തെ അനുകൂലിച്ചു. ഗ്രാമാധികാരികളുടെ അത്യാഗ്രഹവും ജനങ്ങളുടെ കൃഷിഭൂമിയോടുള്ള അത്യാഗ്രഹവും നിമിത്തം തങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന പണമെല്ലാം തുലച്ചു. യാതൊരു ഉറപ്പുമില്ലാത്ത റെവന്യൂ ഫോറസ്റ്റിൽ താമസവുമായി. സ്ഥലം പതിച്ചു കിട്ടും എന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ ഭാഷയറിയാൻ പാടില്ലാത്ത നാട്ടിൽ ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിയുന്നു. സ്വതന്ത്ര ഇൻഡ്യയുടെ ഭൂനയം മൂലം പതിച്ചു കിട്ടുമെന്നു് വിശ്വസിക്കാം.

1951—ാമാണ്ടു് ചിങ്ങമാസത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു മല്ലപ്പള്ളി വടക്കേടത്തു് ദിവ്യശ്രീ വി. ഐ. തോമസ് കത്തനാർ കടബാപഞ്ചായത്തു് ബോർഡു് ഓഫീസിൽ ആദ്യമായി ഓർത്തഡോക്സ് കാരുടെ കുർബാന അണച്ചു. എല്ലാവരും കൂടി ഉത്സാഹിച്ചു് ഉണ്ടാക്കിയ താൽക്കാലിക ഷെഡിൽ 1951 ധനുമാസം 27—നു ദൈവമാതാവിന്റെ പുകഴ്ച പെരുനാൾ ദിവസം നവപൂജ അർപ്പിച്ചു. ആദ്യത്തെ പള്ളിയെന്നു് പറയാവുന്ന ഷെഡു് ഇതു തന്നെ. അന്നു് കാട്ടുകുരങ്ങന്മാർ വി: കുർബാന കഴിയുന്നതു വരെ പള്ളിയിലേക്കു് ഒളിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുപോലും. പിന്നീടു് കുട്ടർപാടിയിലും ഷിരാടിയിലുംഓരോഷെഡുകൾ കൂടിയുണ്ടായി. കുത്തുരുംഒന്നു്.

1954 മാർച്ച് 27—ാനു ഈ ഇടവകകളുടെ വികാരിയായി ഞാൻ നിയമിതനായി. ആരാധനക്രമം അറിയാവുന്നവരില്ല. ശുശ്രൂഷക്കാരില്ല. പള്ളി ഉപകരണങ്ങളില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിലേക്കത്രേ ഞാൻ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. ഞാൻ വന്നിട്ടു് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞു. കിട്ടുന്ന സമയം ഉപയോഗിച്ചു് കുട്ടികളെ വി. മദ്ബഹായിൽ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ പരിശീലിപ്പിച്ചു വരുന്നു.

ഉള്ള പള്ളികൾ—ഷെഡുകൾ നാലും അഞ്ചും മൈലുകൾ അകലെയകലെയായതിനാൽ കൂടുതൽ ഷെഡുകൾ നിർമ്മിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അതിനാൽ മർദാളം ഇച്ലംപാടി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും ഓരോ ഷെഡുകൾ, പള്ളികൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. എല്ലാ പള്ളികളും റെവന്യൂ ഭൂമിയിലാണു്.

—o—

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

നാലാംസുവിശേഷം

തിങ്കൾ വി. യോഹ: 16: 25-28

യേശുമിശിഹായുടെവാഗ്ദാനങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണു് പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വചനങ്ങൾ. തന്റെ ഹിത നിർവ്വഹണത്തിന്നാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പിതാവിങ്കൽ നിന്നും നേരിട്ടു് ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്നതിനു തനിക്കുള്ള അവകാശം താൻ നമുക്കാണു തന്നിട്ടു് പോയതു്.

ഇന്നു് ഭാരതത്തെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു കൊണ്ടുവരിക എന്ന ദുസ്സാദ്ധ്യമായ കർത്തവ്യം നമുക്കു് സാധിതമാകുമോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹിതമതാണല്ലോ. നാം യോജിച്ചു് നിന്നു് വിശ്വാസത്തോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ദുസ്സാദ്ധ്യമായ കർത്തവ്യം ക്ഷിപ്രേനസാദ്ധ്യമായില്ലെങ്കിലും ദൈവശക്തിയിൽ സാധിതപ്രായമായിത്തീരുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്നു ഈ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്കു് വിശ്വസിക്കാം. നാം ഒരു കാൽ മുമ്പോട്ടു് വെയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ ശക്തി നമുക്കനുഭവവേദ്യമാകയുള്ളുവെന്നു് മാത്രം.

ചൊവ്വാ. വി. യോഹ: 16: 29-33

പരിശുദ്ധ അപ്പോസ്തലന്മാർക്കുപോലും പററിയ അബദ്ധമാണു് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ വിശ്വസിക്കുകയെന്നതു്. നമ്മുടെ വിശ്വാസമല്ല നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതു്, പ്രത്യുത ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യമത്രേ. നമ്മുടെ വിശ്വാസം മാനുഷികമാണു്; കാലചക്രത്തിന്റെ ഭ്രമണത്തിലോ സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിലോ അടിയിളകി പോകുവാനിടിയുള്ളതാണു്. എന്റെ വിശ്വാസം മൂലമാണു് ഞാൻ രക്ഷിയ്ക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അവസാനം വരെ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാൻ എനിക്കു് സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനൊരു ഗാരൻറിയുമില്ല.

എന്നാൽ അടിയിളകാത്തതും നിത്യം നിലനിൽക്കുന്നതുമായ മറെറാന്നുണ്ടു—ലോകത്തെ വെന്നിരിയ്ക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അഗാധ സ്നേഹം. അതിൽ ഞാൻ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുന്നു. നാം എല്ലാവരും തന്നെ വിട്ടോടിയപ്പോഴും ഒററയ്ക്കു് നിന്നുകൊണ്ടു് മരണം വരെ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ച യേശുവിന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ കൂടെയാണു് എനിക്കു് രക്ഷ.

ബുധൻ വി. യോഹ: 14: 1-4

നിത്യതയുടെ മഹാപുരോഹിതൻ കാൽവറിയിലെ നിത്യ കർബാനയനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് മുൻപായി ചെയ്യുന്ന അനുഷ്ഠപ്രാർത്ഥനയാണു് 17-ാം അദ്ധ്യായത്തിലുള്ളതു്. ചരിത്രത്തിന്റെയും നിത്യയുടെയും ഉദ്ധാരണവും പരിപൂരണവും നടക്കുന്ന നാഴികയാണിതു്. സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവയായ സർവ്വാധിനാഥന്റെ തിരുസന്നിധിയിലേക്കു് നമ്മെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന നിത്യ ബലിയുടെ നാഴികയാണു വന്നടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

"അവിടുന്നെനിക്കു് നൽകിയ വേലയെ ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു" എന്നു ധൈര്യത്തോടു കൂടി പറയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒരേക മനുഷ്യനു് മാത്രമാണു്. ദൈവീകമായ സർവ്വമഹത്വവും അഴിച്ചു വെച്ചു് അടിമയായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വന്ന അരുമനാഥന്റെ അനുസരണം മൂലമാണു് മനുഷ്യരാശി ദൈവ സന്നിധിയിലേക്കാനയിയ്ക്കപ്പെടുന്നതു്.

വ്യാഴം. വി. യോഹ. 17. 5—8

സാധാരണ മഹാപുരോഹിതന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ, ആദ്യമായി സ്വന്തം പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനു് വേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചതിനു് ശേഷം മാത്രമേ, ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനു് മഹാപുരോഹിതനു് യോഗ്യതയുണ്ടാവുകയുള്ളു. എന്നാൽ ഈ മഹാപുരോഹിതനു് അങ്ങിനെയൊരു പാപമോചനത്തിന്റെയാവശ്യം തന്നെയില്ല.

താൻ തന്റെ സ്വന്തം മഹത്വത്തിനായിട്ടാണു് ആദ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിൽ നമുക്കൊരസുഖം തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം മഹത്വീകരിക്കുക എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം നാം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു്. ദൈവത്തിനു മഹത്വമുണ്ടാകുന്നതു് നാം തന്നെ പുകഴ്ത്തുന്നതുകൊണ്ടല്ല. പ്രത്യുത തന്റെ സ്വഭാവത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതം മൂലവും വചനം മൂലവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതുകൊണ്ടത്രേ. യേശുവിന്റെ മഹത്വീകരണവും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വീകരണവും രണ്ടും രണ്ടല്ല.

വെള്ളി. വി. യോഹ. 17. 4—8.

യേശുമിശിഹാ പിതാവിന്റെ നാമത്തെ മഹത്വീകരിച്ചതെങ്ങിനെയാണു്? മരണത്തോളവും ദൈവത്തെയുള്ള അനുസരണത്തിലും പിതാവിങ്കലുള്ള ശരണത്തിലും ജീവിച്ചതു മൂലം ദൈവം അനുസരണാർഹനും വിശ്വസ്തനുമാണെന്നു് താൻ വ്യക്തമാക്കി. മനുഷ്യന്റെ പാപം ദൈവത്തെ അവിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയുംചെയ്യുകഎന്നുള്ളതാണു. മനുഷ്യന്റെ പാപംദൈവത്തിന്റെ പേരിന്മേൽചെളിവാരിയെറിയുന്നഒന്നാണു. മരണത്തോളവുംതന്നെവിശ്വസ്തനായെണ്ണിയ തന്റെ ഏക ജാതനെ ദൈവം മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രമേ

അസ്സീസിയിലെ ഫ്‌റാൻസീസ്‌ 29.

ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും

(എം. കുര്യൻ കോതമംഗലം.)

ഇററലിയുടെ കിഴക്കേത്തീരത്തുള്ള അങ്കോണാതുറമുഖത്തു കപ്പലടുത്തു. ഫ്‌റാൻസിസും ബർണാർഡും അവിടെയിറങ്ങി കാൽനടയായി യാത്ര തുടന്നു. വഴിയിൽ സൗകര്യപ്പെടുന്നിടത്തൊക്കെ അവർ പ്രസംഗിക്കും. ഈ യാത്രയിൽ പുതിയ പല ശിഷ്യന്മാരെയും അവക്കു ലഭിച്ചു. സമൂഹം അങ്ങനെ വളരുകയാണ്‌. തൊഴിലാളികൾ, പട്ടാളക്കാർ, കർഷകർ, സത്രംസൂക്ഷിപ്പുകാർ, വക്കീലന്മാർ, തുടങ്ങി മുപ്പതോളം പേർ ഫ്‌റാൻസിസ്സുൻ സാഹോദര്യത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അവരുടെ തൊഴിലിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു, ആഗതരുടെ കൂടെയിറങ്ങിത്തിരിച്ചു.

ഫ്‌റാൻസിസ്‌ ഒരു കോൺവെൻറിലെ കന്യാസ്ത്രീകളോടു പ്രസംഗിക്കുകയാണ്‌. പ്രശസ്തഗായകകവിയുമായ ഡിവൈനി അന്നവിടെയുണ്ടു്. ആ മഠത്തിലൊരംഗമായ സ്വസഹോദരിയെ സന്ദർശിക്കാൻ വന്നതാണ്‌ അദ്ദേഹം. സിസിലിയിലെ ഭരണാധിപനായ ഫ്‌റഡറിക്കു്, ഡിവൈനിയെ "കവികുല സാമ്രാട്ടാ"യി വാഴിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിശ്വമെങ്ങും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കീർത്തി പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഒരു സമയത്താണതു്. രാജകൊട്ടാരങ്ങളും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളും സന്ദർശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ഡിവൈനി ഇതിനകം അനേക സംഗതികളും സംഭവങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സിനു ആനന്ദം നൽകാൻ ഇതൊന്നും തന്നെ പര്യാപ്തമായില്ല. ഡിവൈനി പ്രഖ്യാതനായിരുന്നു. തൻെറ കലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത പ്രമാണികത്വം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ഡിവൈനിയുടെ ഹൃദയം അസ്വാസ്ഥ്യവും സന്തോഷരഹിതവുമായിരുന്നു. നാല്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ ജീവിതം മതിയായി എന്നൊരു തോന്നൽ. ഭാവിയിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ യാതൊരു രജതരേഖയും കാണുന്നില്ല. നിരാശയിലേക്കുള്ള ഒരു വഴുതി വീഴലിൻെറ വക്കത്താണു നിലയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഏതായാലും ഫ്‌റാൻസിസിൻെറ പ്രസംഗമൊന്നു കേൾക്കുക തന്നെ എന്നു ഡിവൈനി തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

പ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. "ശുദ്ധമേ അസംബന്ധം", ഡിവൈനി ആത്മഗതം കൊണ്ടു. എന്നാൽ, കുറേ കേട്ടു കഴിഞ്ഞതോടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കണ്ണുകൾ തുറന്നു, ഹൃദയം ദ്രവിച്ചു. കണ്ണുനീർ കവിളിലൂടെ ഒഴുകിവീഴാൻതുടങ്ങി. നിസ്സാരനും അഗണ്യനുമായ ഈ കൊച്ചുസന്യാസി എത്ര മനോഹരമായും എത്ര ലളിതമായും കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നു! ആ പറച്ചിലിൽ തന്നെ ഒരു ദൈവികകലയുണ്ടു്.

ഡിവൈനിയിൽ ഒരു പരിവർത്തനം ദൃശ്യമായി. അദ്ദേഹം സ്വയം മന്ത്രിച്ചു. "ജീവകാലമത്രയും ഞാൻ തേടി നടന്നതു് ഇതു തന്നെ. ഇത്രടം ഞാൻ അക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നു മാത്രം"

സഹോദരന്മാർ പ്രസംഗശേഷം യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. ഡിവൈനി അന്നു പകൽ മുഴുവൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടുവെന്നറിയാതെ ക്ലേശിച്ചു, നിരുന്മേഷനായി കഴിഞ്ഞു. സായാഹ്നത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു തീരുമാനം എടുത്തു. ഉടൻ കുതിരപ്പുറത്തു ചാടിക്കയറി അദ്ദേഹം അവരെ അനുധാവനം ചെയ്തു. മഴയത്തു നനഞ്ഞു പാട്ടും പാടി യാത്ര തുടരുന്ന സഹോദരന്മാരെ ഡിവൈനി നാട്ടിൻപുറത്തു കണ്ടെത്തി. കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി, അദ്ദേഹം ഫ്‌റാൻസീസിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി.

"ശാന്തി. ശാന്തി. കണ്ടെത്താൻ എന്നെ സഹായിക്കണേ."

ഫ്‌റാൻസീസ്‌ ആഗതനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. "സഹോദരാ, പാസിഫിക്കോ. എഴുന്നേൽക്കുക. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരുക."

തൻെറ പുതിയസഹോദരൻ ആരാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ഫ്‌റാൻസിസ്‌ സ്തംഭിച്ചുപോയി! ഡിവൈനി!! തൻെറ ചെറുപ്പകാലത്തെ ആരാധ്യപുരുഷൻ. ഒരു യുവാവായിരുന്നപ്പോൾ ഫ്‌റാൻസിസിൻെറ അഗ്രഹങ്ങളിലൊന്നു ഡിവൈനിയേപ്പോലെ ഒരു സഞ്ചാരഗായകനായിത്തീരണമെന്നതായിരുന്നു. ഇപ്പോഴിതാ സഞ്ചാരഗായകരുടെ രാജാവു തന്നെ ഫ്‌റാൻസീസിനെ അനുഗമിക്കാൻ തയാറാവുന്നു! ഫ്‌റാൻസിസ്‌ ആ സുന്ദരവദനത്തിൽ ഒരു ചുംബനമർപ്പിച്ചു. ഒരു കൃതജ്ഞതാഗാനം കൊടുങ്കാററിലുമുപരിയായി മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുമാറായി.

ഡിവൈനി തൻെറ കുതിരയെ ഒരു പാവപ്പെട്ട കൃഷീവലനു സമ്മാനിച്ചു. തൻെറ സംഗീതോപകരണം ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമീണദേവാലയത്തിൽ ദൈവജനനിയുടെ തൃപ്പാദത്തിൽ കാഴ്ചവച്ചു. കീറിതയ്ച്ച ഒരു പഴയ ഉടുപ്പണിഞ്ഞു്, അദ്ദേഹം സഹോദന്മാരൊടൊന്നിച്ചു പർവതഗഹ്വരങ്ങളിലേക്കു നടന്നു.

പഥികർ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. അസ്സീസ്സിയോടു സമീപിച്ചുതുടങ്ങിയതോടെ ജനങ്ങൾ വഴിയരുകിൽ തിങ്ങിക്കൂടി ഫ്‌റാൻസീസിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ആദരപ്രകടനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. "ദയ ചെയ്തു നിറുത്തൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലൊരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ മാത്രം. ഏതൊരു പാപിക്കും ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെന്തും

ദൈവം വിശ്വസ്തനും അനുസരണാർഹനുമാണെന്ന് അവസാനമായി വെളിപ്പെടുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു ദൈവതിരുനാമമഹത്വത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്‌ പുത്രൻതമ്പുരാൻ, ലോകസൃഷ്ടിക്ക്‌ മുൻപ്‌ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന മഹത്വത്തിനായി യാചിക്കുന്നതു്.

ശനി. വി. യോഹ. 17. 6—10

ദൈവത്തിൻെറ നാമം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വേദപുസ്തകം സാധാരണയായി വിവക്ഷിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിൻെറ സ്വഭാവം (Personality) എന്നുള്ളതാണ്‌. ലോകത്തിൽ നിന്നും ക്രിസ്തുവിനായി നല്കപ്പെട്ടവർക്ക്‌ അവൻ ദൈവത്തിൻെറ അനുസരണാർഹതയും വിശ്വസ്തതയും സ്നേഹവും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ വെളിപാടു വന്നിട്ടുള്ളതു് "നിൻെറ വചനം" (വാക്യം 6) മൂലമത്രെ.

ദൈവവചനം എന്ന്‌ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു് വേദപുസ്തകത്തെയല്ല. ദൈവത്തിൽ നിന്നുമുണ്ടാകുന്ന ആത്മപ്രകാശനങ്ങളേയാണ്‌. ദൈവവുമായുള്ള അഭിമുഖീകരണത്തിലും അനുസരണത്തിലുമാണ്‌ നമുക്ക്‌ യഥാർത്ഥമായ ദൈവാനുഗ്രഹവും രക്ഷയുമുണ്ടാകുന്നതു്. അങ്ങിനെ ആത്മപ്രകാശനം ലഭിക്കുന്നവർ എന്നെന്നേക്കും ദൈവത്തിത്തിനുള്ളവരായിത്തീരുന്നു. "ദൈവമേ കല്പിക്കണമേ, നിൻെറ ദാസൻ ചെവികൊടുക്കുന്നു."

ചെയ്യാം—ഉപവാസം, പ്രാർത്ഥന, ശരീരത്തെ ദണ്ഡിപ്പിക്കൽ എന്നിവയിലൂടെ. സജ്ജനങ്ങളെ, നിങ്ങൾ മനസ്സു ദൈവത്തിലേക്കു തിരിക്കുക."

അസ്സീസ്സിയിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹവും എതിരേൽപ്പും കോലാഹലങ്ങളും സീമാതീതമായിത്തീർന്നു. ഈ ആരവാരമൊക്കെ ഫ്റാൻസിസിനു് അലോസരമായി തോന്നി. തന്റെ ജഡത്തെ നിയന്ത്രണാധീനമാക്കുന്നതിനു താൻ ദിവസവും അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശങ്ങൾ ഒന്നറിയുകയെങ്കിലും ചെയ്താൽ, ജനങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വിരമിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. നിരുത്സാഹനായി അസ്വസ്ഥഹൃദയനായി അദ്ദേഹം മുമ്പോട്ടു നടന്നു. ദൈവത്തോടുകൂടി ഏകനായിരിക്കുവാൻ ആ ഹൃദയം കൊതി പൂണ്ടു. പാട്ടു പാടി അസ്വസ്ഥത ദൂരീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതും വിഫലമായി!

ഒരു പക്ഷേ, വല്ല പ്രകാശരശ്മിയും കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ ക്ലാരയ്ക്കു കഴിയുമായിരിക്കും. പിറ്റേ ദിവസം ഫ്റാൻസിസ് മഞ്ഞു വീണ കിടന്ന വഴിയിലൂടെ, കഷ്ടപ്പെട്ടു നടന്നു, സാൻഡാമിയാനോ സന്ദർശിച്ചു. സർവത്ര തണുത്തു മരവിച്ച ഒരു പ്രതീതി. എങ്ങുമൊരു മ്ലാനമൂകത. മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പ്.

ക്ലാര ഓടിവന്നു്, അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു്, അനലംകൃതമായ സ്വീകരണമുറിയിലേക്കു് ആനയിച്ചു. ഓ, അങ്ങെന്തു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു! പെട്ടെന്നു വയസ്സായതുപോലെ! ക്ലാര ഉടൻതീ കത്തിച്ചു, ഫ്റാൻസിസിന്റെ കാലിനു ചൂടേകി. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, ക്ലാരയെ സൂക്ഷ്മവീക്ഷണം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏതാനും മാസങ്ങൾ ആ യുവതിയിലും പരിവർത്തനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു ചുറ്റുമുള്ള അന്തരീക്ഷം തന്നെ ശാന്തി പ്രസരിക്കുന്നതാണ്. ആ നയനങ്ങൾ ആനന്ദത്താലും സ്നേഹത്താലും തിളങ്ങുന്നു. ക്ലാരയും താനും തമ്മിൽ ധ്റുവങ്ങൾപോലെ അകന്നിരിക്കുന്നതായി ഫ്റാൻസിസിനു തോന്നി. ആ യുവതി പരിപൂർണ്ണമായും വിശുദ്ധി സമാർജ്ജിച്ചു കഴിഞ്ഞു, താനാകട്ടെ, ദിവസം തോറും കഷ്ടപ്പെട്ടു പടവെട്ടണം—ഒരംശം വിശുദ്ധിയെങ്കിലും കരഗതമാക്കുന്നതിനു്. ക്ലാര മുഴുവൻ പ്രകാശമാണ്. ആ പ്രോജ്ജ്വലിതപ്രകാശത്തിനു മുമ്പിൽ താൻ കേവലം അന്ധകാരമാണ്. വെറും ഇരുട്ടു മാത്രം. എന്നിട്ടും ക്ലാര എന്തൊരു ആകാംക്ഷയോടെ, എന്തൊരു "വിനയത്തോടെ, തന്റെ വാക്കുകൾക്കു കാത്തിരിക്കുന്നു! അതും പരാജയപ്പെട്ട ഒരു കടൽയാത്രയുടെ വിവരണം കേൾക്കാൻ!! തന്റെ ഉപദേശങ്ങളോ? വെറും പൊള്ളയായ പദങ്ങൾ മാത്രം. ക്ലാരക്കു് എന്തെങ്കിലും ഉപദേശം കൊടുക്കാൻ താൻ ആരാണ്........? ഉപദേശം.......ലജ്ജാകരം. "ഞാൻ വീണ്ടും വരും" എന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു ഫ്റാൻസിസ് എഴുന്നേറ്റു് ഓടി. പുറത്തു കടന്നതോടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസിക ഖിന്നത വർദ്ധിച്ചു. മനസ്സു പൂർവാധികം അസ്വസ്ഥമായി. ആഴത്തിൽ വീണു കിടന്ന മഞ്ഞിനുള്ളിലൂടെ, തീർത്തും നിരുന്മേഷനായി, അദ്ദേഹം മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി.

"ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഞാൻ ഇനിയും ഇടപെടാതിരിക്കുകയാണു നന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ഫ്റാൻസിസ് സ്വയം മുരണ്ടു. "എന്നെക്കൊണ്ടു് ഒരു ഗുണവുമില്ല. മറ്റു മനുഷ്യർക്കു് ഒരു ഭാരം മാത്രം. ക്ലാരയും ലിയോയും മറ്റു നല്ലനല്ല ആത്മാക്കളും ഞാൻ മൂലമല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധരാവുകയില്ലായിരുന്നെന്നോ! കുഴപ്പമിതാണ്. എനിക്കു എന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണുള്ളതു്.... .... സാധാരണഗതിയിൽ ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിച്ചാൽ പോരായിരുന്നോ? ഞാനെന്തിനു് ഇതിനൊക്കെ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു?"

ഈ അസുഖചിന്തകൾ അന്നു മുഴുവൻ ആ യുവാവിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംസാരം തന്നെ നിലച്ച മട്ടായി. നിരാശ അദ്ദേഹത്തെ കരണ്ടുതിന്നു. "അവിടെയും ഇവിടെയും ഓടിനടക്കുകയും, ഇപ്പോഴൊരു കാര്യത്തിലും പിന്നൊരിക്കൽ വേറൊരു കാര്യത്തിലും തലയിട്ടു് അസ്ഥിരരായി വെമ്പുകയും ചെയ്യുന്നവരൊഴികെ ബാക്കി സകലർക്കും സന്തോഷമുണ്ടു്". ഒരു പിറുപ്പു് ഉള്ളിൽനിന്നു കേൾക്കായി.

"എന്നേപ്പോലുള്ളവർക്കില്ല്", ഹൃദയം നൊന്ത ഒരു പ്രലപനം.

രാത്രി അശ്ശേഷം ഉറങ്ങിയില്ല. അതിരാവിലെ ഏകാന്തത തേടി അദ്ദേഹം ഇറങ്ങി നടന്നു. പർവത പംക്തികളിലേക്കു കയറി, തന്നെ കരണ്ടുതിന്നുന്ന വേദനയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവിഹാരം അനുവദിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. മഞ്ഞണിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പർവതശിഖരങ്ങളിൽ തട്ടി ഫ്റാൻസിസിന്റെ ഹൃദയരോദനം പ്രതിദ്ധ്വനിച്ചു. കരിച്ചിലും കണ്ണീരും, കണ്ണീരും കരച്ചിലും. സായാഹ്നമായപ്പോഴേക്കും ട്രാസിമീൻസരസ്സിനെ എത്തിനോക്കുന്ന ഒരു പർവതശിഖരത്തിൽനിന്നും, ദൂരെ ഫ്റാൻസിസ് അസ്സീസ്സി നഗരം ക്രമാനുഗതമായി ഇരുട്ടിൽ അലിഞ്ഞുചേരുകയാണ്. നഗരം പരിപൂർണ്ണമായി അന്ധകാരത്താൽ ആവൃതമായി. ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചുയർന്നു. ഫ്റാൻസിസ് മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ നടന്നു. ഒരു സന്യാസാശ്രമത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. നാലു സഹോദരന്മാർ അവിടെ പാർക്കുന്നുണ്ടു്. ഫ്റാൻസിസിനെ കണ്ടു് അവർ വളരെയധികം ആഹ്ളാദിച്ചു. എന്നാൽ അവർക്കു് എന്തെങ്കിലും സന്തോഷദൂതു നൽകാൻ ഫ്റാൻസിസിന്റെ പക്കൽ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വരാന്തയിൽ കയറിയിരുന്നു. ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അവർ സ്നേഹപൂർവം വച്ചുനീട്ടിയ ഒരു പാത്രം പാൽ അദ്ദേഹം മനസ്സില്ലാതെയെങ്കിലും അകത്താക്കി.

"പിതാവേ, അങ്ങേയ്ക്കു സുഖമില്ലേ? അവർ തെരക്കി.

"എന്റെ ആത്മാവു് കഠിനമായ വിഷാദത്തിലാണ്. ഞാൻ കുറെ സ്വാതന്ത്ര്യവായു ശ്വസിക്കട്ടെ." അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഇറങ്ങിനടന്നു.

കാറ്റു ശക്തിയായി അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നീല നിറത്തിൽ പരന്നു കിടന്ന മഞ്ഞു് കാറ്റടിച്ചു വായുവിൽ പറന്നു തുടങ്ങി. ആകർഷകമായ ഒരു കാഴ്ചയാണതു്. അതും ഫ്റാൻസിസിന്റെ ഹൃദയത്തിനു് ആശ്വാസം നൽകിയില്ല. ഒരു പാറയുടെ വിള്ളലിൽ വലിഞ്ഞുകയറി. അവിടെ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ചു്, ഫ്റാൻസിസ് പ്രാർത്ഥിച്ചു. നിരാശതാബോധം വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളൂ. മാത്രമല്ലാ ഇപ്പോൾ അതിന്റെ കൂടെ ജഡികാഭിലാഷങ്ങളും ഫണമുയർത്തി. അതോടെ ഫ്റാൻസിസ് പ്രജ്ഞാപ്രബുദ്ധനായി.

"ഒരിക്കലുമില്ല." അദ്ദേഹം അട്ടഹസിച്ചു. "സാത്താനേ, കടക്കുപുറത്തു്!"

ഫ്റാൻസിസ് തന്റെ ഉടുപ്പൂരിയെറിഞ്ഞു. ശൈത്യബാധ ഉഗ്രമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അരക്കെട്ടിനുള്ള കയറെടുത്തു്, ക്ഷീണിതമായ തന്റെ ശരീരത്തെ അടിച്ചു ദണ്ഡിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കരച്ചിൽ—ഒരടി—മറ്റെ കൈകൊണ്ടു് വാരിയെല്ലുകളിൽ അള്ളുകയും മാന്തുകയും ചെയ്തു. കൈ ചോര പുരണ്ടു നനഞ്ഞു. രക്തം! വൃത്തികെട്ട, അഭാസമായ, ചിത്രങ്ങൾ

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 M.Reg. 528

THE CHURCH WEEKLY

നിഖ്യവിശ്വാസ പ്രമാണം 23.

സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കരേറി പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് ഇരിക്കുന്നവനും

(റവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് എം. എ; എസ്. ടി. എം.)

ഈ വാചകത്തിൽ ആദ്യഭാഗം ഒരു താൽക്കാലികസംഭവവും രണ്ടാംഭാഗം ഒരു മാററമില്ലാത്ത സത്യവുമത്രേ കാണിക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തേത് സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തെക്കുറിച്ചും രണ്ടാമത്തേത് തന്റെസിംഹാസനത്തെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരുന്നവനും എന്നല്ല, ഇരിക്കുന്നവനും എന്നു ചൊല്ലുന്നതു നല്ലതായിരിക്കും.

സ്വർഗ്ഗാരോഹണം

പിതാവിനോടുള്ള സമത്വം മുറുകെ പിടിയ്ക്കാതെ ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങിവന്നവൻ തന്റെ രക്ഷണ്യവേല നിവൃത്തിയാക്കീട്ട് ആദിമ മഹത്വത്തിലേക്ക് മനുഷ്യാവതാരത്തിൽനിന്ന് പ്രാപിച്ച് കൂടുതൽ മഹത്വത്തോടുകൂടി പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. "ദൈവവും അവനെ ഏററവും ഉയർത്തി സകല നാമത്തിനും മേലായ നാമം നൽകി. അങ്ങനെ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ സ്വർല്ലോകരുടേയും, ഭൂലോകരുടേയും, അധോലോകരുടേയും മുഴങ്കാൽ ഒക്കെയും മടങ്ങുകയും എല്ലാ നാവും യേശുക്രിസ്തു കർത്താവെന്ന്, പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി ഏററു പറകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും." (ഫിലി 2. 9—11) യേശുക്രിസ്തു ഏതു രാജ്യത്തിന്റെ ഉടയവനാണോ ആ രാജ്യത്തിലത്രേ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും പൗരത്വം. അതുകൊണ്ടത്രേ പൗലൂസ്ശ്ലീഹാ "നമ്മുടെ പൗരത്വമോ സ്വർഗ്ഗത്തിലാകുന്നു, അവിടെനിന്ന് കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു രക്ഷിതാവായി വരും" (ഫിലി 3: 20) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തേക്കുറിച്ച് മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കണം പഴയനിയമത്തിലെ ചില നിഴലുകളുടെ പൊരുളായും പ്രവചനത്തിന്റെ നിവർത്തിയായും സ്വർഗ്ഗാരോഹണം അവശ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. മഹാപുരോഹിതൻ മാത്രം ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ പാപപരിഹാരരക്തവുമായി അതിപരിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് പ്രവേശിക്കുക പഴയ നിയമകാലത്ത് പതിവായിരുന്നതിന്റെ നിവൃത്തിയ്ക്കുവേണ്ടി എന്ന വണ്ണം നിത്യ മഹാപുരോഹിതനായിരുന്ന യേശുമ്ശിഹാ തന്റെ സ്വന്ത രക്തവുമായി ഖെറുബെംകളുടെ മദ്ധ്യേ വസിക്കുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

"ക്രിസ്തുവോ വരുവാനുള്ള നന്മകളുടെ മഹാപുരോഹിതനായി വന്നിട്ട് കൈ[illegible]ണിയല്ലാത്തതായി, എന്നു വച്ചാൽ ഈ സൃഷ്ടിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതായ വലിപ്പവും തികവുമേറിയ ഒരു കൂടാരത്തിൽ കൂടി ആട്ടുകൊററന്മാരുടേയും പശുക്കിടാക്കളുടേയും രക്തത്താലല്ല സ്വന്തരക്തത്താൽ തന്നെ ഒരിക്കലായിട്ട് വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് എന്നേക്കുമുള്ള ഒരു വീണ്ടെടുപ്പു സാധിപ്പിച്ചു." (എബ്രാ. 9. 11,

(തുടരും)

മാനസമുകുരത്തിൽ തുടർന്നു പ്രതിഫലിച്ച് താണ്ഡവമാടുകയാണ്! രൗദ്രം പൂണ്ടു, വിറതുള്ളി, ഫ്റാൻസിസ് ശേഷിച്ച വസ്ത്രംകൂടി ഉരിഞ്ഞെറിഞ്ഞു, ആഴത്തിൽ വീണുകിടക്കുന്ന മഞ്ഞിനുള്ളിലേക്ക് എടുത്തൊരു ചാട്ടം.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ഗാനം ആ അന്തരിക്ഷത്തിൽ അലയടിച്ചു. നിർമ്മലവും മധുരവുമായ ഒരു ഗാന നിർഝരിയുടെ പുളകം ചാർത്തുന്ന പ്രവാഹം.

"എന്റെ കർത്താവും എന്റെ ദൈവവുമേ, ജീവനുള്ള സകലത്തിലുമുപരിയായി സർവത്തേക്കാളുമേറെ, അങ്ങയെ ഞാൻ പ്രേമിക്കുന്നു."

Printed and Published by N· M· Abraham B. A· at the Malayala Manoram Press, Kottayam·